

КАТЕРИЧКА

Катеричка скача
въ джбовата шума,
пѣе и си дума:

— Есенъ е въ гората
и отъ китни клони
листъ по листъ се рони.

Изъ гнѣздата вече
отлетѣха всички
сладкопойни птички.

Скоро пакъ тждѣва
ще довтаса тежко
дѣдо Бѣлодрешко.

А пъкъ той е лошавъ,
никого не жали —
води студъ и хали...

Катеричка скача,
пѣе и си дума
въ джбовата шума.

Желжди, орѣхи,
лешници въ торбичка
сбира тя самичка.

Припка изъ гората,
сбира и ги трупа
въ топлата хралупа.

Че добре си знае:
за презъ люта зима
скжтано да има.

А. т. Душковъ

(Изъ книгата му „Горски ягоди“,
издание на книгоиздат. „Хемус“).



Ненаситниятъ и лѣкаря

(Персийска приказка — изъ книгата „Гюмаюнъ-Наме“).

Имало едно време единъ ненаситникъ. Ето веднѣжъ, като преялъ, той тѣй заболѣлъ, че билъ принуденъ да повика лѣкарь. Когато последниятъ дошълъ, най-първо го попиталъ какво именно го боли. Ненаситникътъ отвърналъ, че усѣща силни болки въ корема си.

— А какво си ялъ днесъ? — запиталъ повнататѣкъ лѣкаря.

— Само парченце твърдъ хлѣбъ и малко полуизгнили плодове, — отговорилъ болния.

Тогава лѣкаря рекълъ на своя помощникъ, когато довелъ съ себе си.

— Донеси ми по-скоро лѣкарство противъ очиболъ; нужно е преди всичко, да полѣкуваме очитѣ на тог боленъ.

— Господинъ лѣкарю, — извикалъ съ ужасъ ненаситника, — моитѣ очи сж съвсемъ здрави! Какъ ще ми помогне лѣкарството за очиболъ, когато мене ме боли корема!

Но лѣкарътъ възразилъ:

— Най-важното е да ти излѣкувамъ очитѣ, та за напредъ по-добре да гледашъ какво ядешъ.